

sagt, at jeg vilde have skudt dette Dyr. Dernæst mener jeg ikke, det er rigtig at bruge Ordet: „ufordærvet Tilstand“, men man maa derimod sige „ubestadiet“; thi Dyret kan jo være ødelagt ved Skydning, og om denne Ødelæggelse kan man kun bruge Udtrykket: „bestadiet“, medens man ved Ordet „fordærvet“ nærmest tænker paa Forraadnelse. Jeg mener imidlertid, at man maa gaa videre; man maa give den jagtberettigede eller Grundejeren Valget, om han vil have det paagældende Stykke Vildt eller Betaling derfor. Denne Ret forekommer det mig, at han ubetinget bør have. Ja, med disse Bemærkninger tror jeg i Betragtning af den fremrykkede Tid, at have sagt det meste af, hvad jeg kunde ønske at sige ved denne Lejlighed.

Griffen: Paa det Tidspunkt, vi nu befinde os, skal jeg bestræbe mig for at udtale mig ganske kort. Jeg skal straks erklære, at jeg i alt væsentligt kan gaa ind paa det foreliggende Forslag, men der er dog navnlig et enkelt Punkt, hvor jeg vil tage et Forbehold, og det er med Hensyn dertil, at jeg vil tillade mig, at sige et Par Ord. Forinden jeg imidlertid skal gøre det, maa det være mig tilladt at berøre et Par enkelte Punkter. § 11 giver den jagtberettigede Ret til uden for de Heje og Stier, som ere aabne for den almindelige Færdsel, paa den nærmere i Paragraffen anførte Betingelse at nedskyde de Hunde, som færdes der, og det maa selvfølgelig gælde for alle Hunde i Almindelighed. I Motiverne til Lovforslaget se vi, at denne Ret har den jagtberettigede allerede nu, i Henhold til en Højesteretsdom, og jeg skal heller ikke have noget imod, at han fremdeles beholder denne Ret over for Jagthunde, som strejfe omkring, hvorved de ofte forårsage Vildtet megen Skade, ja, til Dels ødelægge det. Men min Stilling til dette Forslag bliver en anden over for Ikke-Jagthunde, navnlig saadanne, som daglig gøre deres Runde omkring til det nærmeste Sted for at søge efter Affald fra Husholdningerne. En saadan Hund maa selvfølgelig jævnlig komme ind paa en jagtberettigets Grund, og jeg mener, det er noget haardt, om den jagtberettigede skal have Lov til at nedskyde den Slags Hunde. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til det eventuelle Udvalg, om der ikke ved Affattelsen af denne Bestemmelse kunde stikkes mellem de først af mig nævnte Hunde og de nu nævnte med Hensyn til Retten til at nedskyde dem.

§ 14 indeholdes Fredningsbestemmelserne for de danske Vildtarter. For Haren bestemmes Fredningstiden fra 25de December til 30te September, medens Fredningstiden for Agerhønen fastsættes til at skulle gaa fra 1ste November til 1ste September. Det lille Lovforslag, som vi vedtog i Fjor, nemlig Loven af 1ste April 1891, har en anden Ordning, idet Begyndelsen af Jagttiden for begge disse Arter derefter indtræder den 20de September. Ganske vist er Slutningen paa Jagttiden, hvad disse 2 Arter af Vildt angaar, ikke den samme, men det har mindre at sige, at Retten til at skyde Høns ophører den 1ste November, thi til den Tid er det meget vanskeligt at komme dem paa Skud. Derimod har man Ret til at skyde Haren indtil den 24de December. At Slutningen af Jagttiden ikke er ens for begge, har altsaa ikke meget at sige. Jeg for mit Vedkommende vil fremdeles anbefale at blive staende ved de Bestemmelser, som findes i Loven af 1ste April 1891, og det glædede mig derfor at høre det ærede 3dje Medlem for 2den Kreds (E. Danneberg-Samsø) give mig Medhold i, at navnlig for disse to Vildtarters Vedkommende burde der være særlig Beskyttelse. — Medens jeg er ved disse Fredningsbestemmelser er der en anden Juhl, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, og det er Støren. Denne Juhl er meget nyttig, fordi den ødelægger mange Larver, og det er heller ikke min Hensigt, at jeg vil den til Livs, men der er en Tid af Sommeren, hvor den er meget skadelig og navnlig paa Jym, hvor der er mange Haver; den gør der megen Fortræd paa de Lider, hvor Bærfrugterne ere i Færd med at modnes, og indtil de blive plukkede. Jeg vil derfor henstille, at Fredningen for denne Juhls Vedkommende ikke bliver bestemt som for de andre Dyr, men saaledes, at den kun gælder uden for Haver. Det er en Henstilling, jeg ogsaa vil gøre til det eventuelle Udvalg.

Jeg kommer nu til det Forslag, som jeg egentlig har begæret Ordet for, men jeg er næsten ængstelig for at berøre det, da jeg vistnok bliver den eneste, der kommer til at indtage den Stilling, jeg maa tage over for dette Spørgsmaal. Spørgsmaalet angaar Paabuddet om, at der skal løses Jagttegn. Jeg kan ikke forsoner mig med Tanken om et saadant Paabud, og føler mig overbevist om, at det vil vække Misnøje mange Steder. Det 2de Medlem for 1ste Kreds (Th. Nielsen) berørte for, at han kunde godt se, det underlige i, at to Naboer eller disses Sønner ikke ville